

Generació C, amb C de contrast

Teresa Terrades

Quan va començar la crisi, ells tenien uns deu anys o potser menys. Feien vacances cada estiu en boniques cases rurals o bé s'escapaven amb els pares a conèixer altres països. Es van acostumar a tenir , amb facilitat, roba de marca i ginys tecnològics d'última generació. Al sortir de l'escola anaven a diverses activitats extraescolars durant la setmana i era freqüent fer algun àpat al restaurant durant el cap de setmana. En funció de les preferències molts d'ells tenien mascotes al jardí casa perquè vivien amb cases hipotecades però amb jardí.

Podien anar a escoles concertades o públiques, una qüestió que depenia més de la postura ideològica dels pares que no pas de la seva butxaca. Perquè els pares han estat persones implicades de manera esforçada i compromesa amb tot allò que ha rodejat la seva infantesa. Tant , que de vegades fins i tot s'han oblidat d'oblidar-los , s'han oblidat d'ells mateixos per tal de fer dels seus fills el seu millor reflex, tant que fins i tot s'han oblidat de deixar-los caure o de deixar-los equivocar o d'ensenyar-los a anar a comprar el pa.

Aquests nois i noies fills de la classe mitjana dels feliços anys dos-mil, han estat els primers a conviure amb aules plenament multiculturals i han contrastat com cap altra generació, els estereotips culturals d'uns i altres. Ells ens han ensenyat com n'eren de pesants les etiquetes i com ens ha costat de gestionar-les, en determinats moments, als més grans.

Els nois i noies dels feliços anys dos mil són la generació C. La generació C de contrast, la generació que el món adult ha infantilitzat més del compte resolent tots els seus petits entrebancs, no deixant-los lloc a viure la frustració i a aprendre a ser resilents, la generació que de cop s'ha trobat amb un cop de porta als morros quan la festa s'ha acabat. Ara que ja tenen uns disset anys, molts d'aquests joves han vist perdre la feina als seus pares, alguns han vist perdre la casa amb jardí i a haver-se de desfer de la seva mascota perquè a la casa dels avis que els acull, no hi ha lloc. Alguns han vist com tot aquell món protegit en el que vivien s'ha esfondrat sota els seus peus. I els demanem que ho entenguin i que s'adaptin a la nova situació perquè hàviem viscut per sobre de les nostres possibilitats.

Els joves de la generació C, van a aules el doble de plenes pel que van estar ideades, reben informacions i coneixements sovint molt

allunyats de la seva realitat i de les seves necessitats. Se senten molt pressionats a decidir sobre el seu futur i a no equivocar-se perquè si l'erren no tindran feina mai de mai.

Voldrien ser útils però no saben com. Molts d'ells no saben d'ideologies, ni de creences ni saben imaginar nous móns. Bé, saben i coneixen la teoria. A classe els ho han explicat, però mai ningú abans els ha ensenyat a imaginar noves possibilitats, noves utopies. La generació C del contrast haurà de treure's la son de les orelles molt de pressa. Poques generacions ho hauran hagut de fer de manera tan brusca. Ells, que han estat la generació més ben cuidada de la nostra història.

Entre el son i la vigília, alguns dels nostres nois i noies estan despertant amb el so d'un món angoixat pels trets dels qui mentrestant han aprofitat el temps i han creat una realitat paral·lela que promet tenir un lloc en el món, formar part d'una gran "família" i la felicitat eterna. Mentre uns dormien confortats per la dolça protecció, altres treballaven per esquarterar els ciments d'aquest món segur. I ara estem espantats, molt espantats per la fragilitat en la que hem inserit als joves de la Generació C. Potser algun d'ells, fins i tot escolti els cants de sirena i es deixi arrastrar per l'univers violent d'estètica semblant a la dels seus videojocs amb els que ha passat tantes hores i amb els que s'ha sentit tan acompanyat quan la solitud l'aclaparava.